

Mîndrilă Iulian

Gura Humorului
2023

Mîndrilă Iulian

Stări

Gura Humorului

2023

Dedic acest volum tuturor celor care m-au susținut de-
alungul anilor, familiei, prietenilor, și tuturor celor care
au o fărâmbă de dragoste în ei

Pentru ce

Trec luni
Și singur
Duc osânda

Port crucea altora
Și o port pe-a mea
De-i voi lăsa știu sigur
Că prăbușirea
E tot va urma.

Nu ne-a Mihai (Eminescu)
Nu-n metru antic
N-am vrut în metru acesta ca să scriu
Dar în metru acesta inima îmi bate
Și niciodată nu e prea târziu.

Port mii de cruci
De altii lepădate
Trec lunile
Mă mir
Sunt încă viu.

Inima

Mi-e clopot inima
Îmi bate
Și parcă
Cu fiecare dangăt
Îmi pleacă
În loc de zgomot
În loc de sunet
Sufletul din ea.
Tot strig tăcut
Ca strigătul lui Munch
Îmi place viața
Și sunt prea multe ce nu știu
Din tinerețe
Sper să nu sec
Adapă-te la mine
Când vrei
Până ce sec
Voi izvora mereu
Nădajduiește!

Nimic

Nimic nu mă mai uimește
Nimic nu mă mai sperie
Nu mă mai mișcă nimic
Sunt o piatră
Și nici măcar nu pot să mă mai contemp
Pentru că sunt nimic.

Eu, tu

Eu
N-am crezut
Că niciodată
Tu
Mă vei trăda

Eu
Nu voi stii
Ca-ntodeauna
Tu
Mă vei iubi

Eu
Tot ce-am zis că cred că ești
Și ce-am dorit a fost pentru ca
Tu să mai trăiești.

Camera goală

E gol
Și camera e goală
Deși mi-s eu în ea
E-n zori
Aștept o nouă zi de parcă ar trece
Și am dreptate.

Am reușit să iubesc o piatră

Demult cândva
Am iubit o piatră
I-am dat suflet
I-am insuflat dorința
Și-a exprimat recunoștința
Iubindu-mă la loc
Am înmuiat piatra
Și cumva
Reușea să degaje căldură
Nu mai suporta însă căldura mea
Și a plecat
În ținutul pietrelor
Acum sunt singur
Mă bucur de mine
Pentru că am învățat de la piatră
Cum să te bucuri de căldură
Eu însumi o aveam
Dar nu știam să mă bucur de ea
De-aia sunt bune pietrele
Nu le aruncați.

Benzină

Îi dau foc la foaie când scriu
Ceva pe ea
Nu-mi suportă
Tăcerea
Îi dau foc
Când scriu pe foaia alba
Nu e mort
Știți povestea cu ursul doar
Mânca mere
Azi e bine-sănătos
Și se cinstește cu
Bere brună.

Ochii

Am început să urăsc ochii ăia ai tăi triști
Ochii ăia care cerșesc mila
De a fi iubită
Oare așa va fi toată viața?
Toată viața voi vedea în ochii femeilor
Ochii tăi
Și îi voi urî pe ei
În loc să-i urăsc pe cei îndreptățiți
Sa fie urâți?
Am plâns când plângeai
Și ai râs când glumeam.
Ce rost și-ar mai avea trecutul
Fără nițcaiva prezent
Și un viitor strălucit?
Am înfipt bine țărșul sentimentelor
Pe pământul arat al dragostei tale
Și acum nu-l mai pot scoate
Pentru a pleca pe alt teren
Voi înfige steagul
La un moment dat
Pe terenul neproclamat încă
Al altei dragosti
Al altei femei
Voi vedea atunci
Alt gen de fericire
Pe care nu am cunoscut-o încă
Și despre care nu credeam că
Se poate trăi.

Omul

“L-am iubit cândva pe Dumnezeu.”

Spuse omul

“L-am iubit cândva pe om.”

Spuse Dumnezeu

“I-am dat lumina mea

Până am rămas eu fără ea,

O vedeam însă în el

Și era bine.”

Spuse Dumnezeu

“Dumnezeu s-a sacrificat pentru mine.

Oare de ce nu-l mai iubesc?”

Spuse omul

“Omul încă mă iubește.”

Își zise Dumnezeu

“Doamne tu mă iubești?”

Întrebuse omul

“Doamne dă-mi un semn că mă iubești!”

Și pică lumina

Razele soarelui se stinseră parcă nici nu ar fi existat

Pământul îngheță

Pământul se transformă

Într-un mare asteroid de gheață

Omul trăia

“Încă mă iubește.”

Zise omul soției lui

Dumnezeu însă nu avea cu cine vorbi

Era singur

Și îi curgeau lacrimi șiroaie.

Creangă

L-ai văzut pe Creangă
Pe Ion Creangă din Humulești?
Eu nu
Decât pe coperțile unor cărți
Oricum știu sigur că scria mai bine ca mine
Și avea o gramatică mai corectă
Însă asta e
Fac și eu ce pot
Dar să știi că la bojdeuca lui am fost
Unde a locuit el
O casă mica
Cu prezența însă
Ce-mi veni mie să-l pomenesc
Poate pentru poveștile lui
Bate vântul
Creangă
Era prieten cu Eminescu.

Am văzut o stea

Am privit prima stea
Am numărat prima dintre cele cincisprezece stele
Era frumoasă cum nu se mai poate
Curată
Cu părul lins
Puțin blond, cum e moda vremurilor
Odihnită
Și zâmbind cu speranța că va fi bine
Avea un nas la fel ca al meu
Acvilin
Oricând gata de a-si înșfăca prada
Era în pauză însă
Și își sorbea cafeaua
Un corp de zâna românească dacică
Un corp de pe vremea lui Decebal, plăcut la vedere
L-am intuit doar, pentru că era, după un aparat de cafea
Își bea cafeaua
Era puțin deprimată
O deprimare din aia cum le stă bine femeilor uneori
Un fund ferm
Era cu o prietenă în trecere.

Sacrificiul

L-am sacrificat pe Dumnezeu
Pentru mine
Apele curg
Aproape înghețate
Doamne,
Unde e izvorul?
O să-l găesc
Și o să-l iau înapoi
Mi-e dor de izvorul rece din pădurea adormită
Izvorul era liniștit
Apa rece.

Am văzut cea de-a doua stea

Nu pot să exprim în cuvinte
Ce am simțit atunci când am văzut-o
Am zărit-o doar și mi-am acoperit ochii
Atât era de frumoasă
Nu puteam să-i simt strălucirea
Aș fi murit și m-aș fi născut din nou dacă aș fi continuat
Să mă uit la ea
Purta un batic
De-al nostru de la țară
Pentru că mi-a luat mințile
Sau mi le-a dat
Sau mai bine zis mi le-a dat și mi le-a luat pe loc.

Maria unde ești?

Lângă Sibiu ești Maria?

Unde ești Maria?

Nu-mi pasă

Că a trecut

Atât timp

De când te-am văzut

Vreau

Să te mai văd o dată

În florile

de mai

Doamne, Maria

Nu fă asta!

Nu plânge

Pentru că îl superi pe Dumnezeu!

Așa plângea diavolul

Pentru că vroia să fie

Mai sfânt decât El

Și atunci

Dracul din smerenie

Vroia tot mai sus

Tot...mai sfânt

Maria

Unde ești?

Osul

Am avut odată un câine
Și câteva pisici
Totul bine
Și frumos
Până
S-a ajuns la os.
Trăgea unul
Când cellalt
Cine credeți că l-a luat
Cum jucau ei așa bine
Câte-un rol
De luptător
Câinele ce se gândi
Hai să-l îngrop în ogor
Veni seara
Veni luna
Soarele a doua zi
Câinele lătră într-una
Cum era bătrân muri
Iar pisica cea cuminte
Tot cu gândul la oscior
Tot se prăpădi de plâns
Nu știa că-i în ogor
Osul a rămas întreg
Cum așa era-ngropat
Ia ghiciți cine l-a luat?
Scriitorul cel destoinic
Tot văzând ce fac cei doi

Se dusese și lua osul
Și-l pusese între foi.
Osul îi fu de folos
Când scrisese o poezie.
Eu sunt scriitorul cela
Și mi-e osul muză mie.
Iată că morala toată
Ce-i în astă poezie
Când tot doi mereu se ceartă
Osul îmi revine mie.
Și tot vrând 'nea scriitorul
Să mănânce ceva după
Ce scrisese el poem
Făcu osul direct supă
Și-i ieși și un catren.

Dragoste simplă

Când eram mai fecioraş
Şi lucram pe şantier
Nu ştiam ce aş şi m-aş
Nu stam locului defel.

Am crescut şi am albit
Dar se vede bine că
Cu toate că nu vădit
Îmi cam place piersică.

Totdeauna e la timp
Când începi că să iubeşti
Dragostea e ca-n Olimp
Chiar de tu îmbătrâneşti.

Că sa zic eu mai aşă
Mai pe-al vostru înţeles
Dacă nu ai cu ce da
Cam de tot te foloseşti.

Tot ce îi mai important
E în tot să ai măsură
Şi ca ea femeia ta
Să mai vrea încă o tură.

Am cugetat adânc

Am cugetat adânc
La nemurire
Am privegheat prea mult
Și am ajuns
Ca bufnița
Cu ochii mari
Și cearcăne
Nesomn

Eu știu
Că undeva
Și nu-tendemn să crezi
Ne-așteaptă
Un lustru
Mult mai mare și mai vechi
Decât e lumea mea
Și nu mai cred
Și nu mă-ncred
În nimeni draga mea.

Dar tu să știi
Că după viață
După moarte
Vine-a doua.

Ei ce-au greșit?

Ei ce-au greșit
Copiii nenăscuți
De vor urla
În pânțece
Că vor uciși
De-altcineva?

Un fleac
Un pânțece
Și-un bisturiu
Și moartea nu-i a mea
E a altcuiva

Eu am avut
Demult
Nu prea departe chiar
În timp,
Un mic copil
Ce n-a greșit
Dar și-a ales el singur moartea
Să fie sfâșiat
Împins
Tăiat
Apoi de mic cee e
Băgat la crematoriu și scuipat
Un avorton
Ce taie mii de suflete
Știi ce ar fi vrut săracul?

Sân
Îi schimb ce îi dă mama?
Și nici măcar nu vrea să-l vadă mort
Făcut fărăme

Copiii avortoni
Ei ce-au greșit?

Am trecut pragul?

Am trecut în prag la tine
Să-ți mai dau încă o floare
Dar tu?
S-a ofilit sau ce?
Oi fi căzut eu?

Nu te-ntreb
Dar parcă mi-e lehamite
De ăștia
Care nu au milă
De om sărman
De presură și sare
Și-l și taie
De lumea toată
Ca de-un paravan
Ce nu mă lasă să observ
Cât de frumoasă-i lumea asta toată
Și nu te-nchid în ochi cum închidea
Nichita

Dar nici nu plâng
Că mi-au trecut străinii pragul
Că știu că ea
Că ei
A noastră limbă or vorbi
Chiar când
Pe altă lume noi vom fi

Și nu mi-e teamă de străbuni
Că i-am trecut cu grijă
Prin gândire
Și i-am adus în suflet ca fiind buni

N-au apărat ei oare
A voastră Psaltiră
Cu preț de sânge?
Al vost' ogor?

Și a voastră flamură?
Cu trei culori?

Al vostru prag?
A voastră bățatură?

Al vost pământ?
Și pe ai voști nepoți?

Ei sunt tăria
Din zidiri
Ce ne zidiră

Călugări morți
Bunici
Și unchi bătrâni
Nu v-am trecut eu oare pragul?
Și-atunci?
La luptă dragi români
De vor veni
Să n-aveți milă!

Amar

Amar mi-e sufletul
Când mă gândesc la ei
Și parcă-i cerc
De te-nconjoară măi nepoate
Nu te temi!

Tu să-i primești cum se cuvine
Și fi tare,
Că oameni sunt
Și lumea toată-i în declin

Nu te-ntreba de ce
Nu strange încă oaste
Al nostru Ștefan
Ce zidi
Mai multe mănăstiri fiind chiar pe moarte
Că sufletul
Doar sufletul rămâne
Și-n pustii.

Pisica mea

Roade mîța-al nostru pact
Că de vine un șobolan
Ce-a venit l-a și mîncat

Nu se-ndoaie
Nu se-ntreabă

Ea doar toarce liniștit
Toată lumea e pe grabă
Ea degrabă a venit

Și de-i lumea
Oțâr' mai moale
Și de-i molcomă ușor

Mîța mea
E și mai calmă
Și-și mai dă o limbă-n păr

Chiar de toarce
Chiar de-i aspră
Cu șobolănimea toată

Mîța mea e și deșteaptă
Și-i și harnică
Și dreaptă

Nu-i nimic de ia bătaie
De la alți motani mai răi

Eu am învățat-o bine
De el dă, dă-i înapoi

Ea e bine instruită
Chiar de cel ce scrie asta
Că de vine un dușman
Sa-l apuce de gâtlej

Și de asta nu mi-e frică
Eu dorm noaptea liniștit
Iară ei din nou stau treji.

Cum Doamne fără păcate

Cum Doamne fără păcate
Să nască femeia?
N-aș vrea
Mai sus de adâncă uitare
Ce cred și ce văd ei aieveau
Trecând astă lume
Nimic
Nu rămâne
Desartă
Zac mii de pustiuri-mi sunt martori
Ce a fost a trecut și nimica
Nu poate să-mi spună
Mai aprig
Că după
Nu e nimica
Ca gheața
Din muntele mare
Ca seul
Ca luna
Ca piatra
Un praf de nisip
Și o lume
O zare
O mare
Visare
Totuna-i și bobul
Și luna.

Osânda

Bătut am fost
C-am fericit o lume
Chiar frate mi-a scuipat obrazul meu
Si pălmi am luat
Și tot nimic

Trec lunile,
Ai vrea in locul meu?

Vedem același astru
Însă gândul
Că suntem trecători
N-aduce pace

Mai agitat pe zi ce trece
E "tătica"
Și mama-i tot mai tristă și-abătută
Trec lunile și tot nimic

Hai spune acum ai vrea in locul meu?

Si chingi mi-au pus
Am și purtat cătușe
Că l-am mărturist pe Crist
În ce-am crezut

Și pentru asta îmi dau otravă
Mă și înjură

Și tot nimic

Am o răbdare
Mare așa cred eu
Am o răbdare însă nu e de ateu.

Ce-am mâncat de dimineață

M-am trezit plângând
Și nu e plânset de isteric Vasilica

Mi-am inghițit lacrimile
Care îmi curgeau pe obraz
Stând cu fața la perete pe pernă
Fără să fac zgomot, să trezesc pe cineva

Și cumva m-am săturat
Și nu mi-a mai trebuit mâncare.

A fost în van

A fost în van
Când am crezut
Că tu vei fi
Aleasa mea

S-a întâmplat
Iubeam
Același pat
Ne ajungea

Un aer trist
L-am împărțit
Doar noi am știut
Ca să-l vrajim
Să pară mai frumos
De vis

Cu tine
Oriunde aș fi fost
Oricât de rău era
Noi doi
Vrăjeam
Situție
Și loc
Și tot părea
Celor din jurul nostru
Mai frumos

Acum e pace
Pe al nost' altar
Și nu mai fumegă nimic

Trec luni și ani
Și sub același cer
Ce luna-și mătură
Încet, stea dupa stea
Respir si eu
Respiri și tu
Nu vom cădea

Mirosul însă de om trist
Și de nebun
De om ce-a știut
Să te înalțe pân la cer
Mi-l vei mai simți oare?

Căci la mirosuri nu te-ndmen
Și vântul cătrănit
De-atâta gust amar
Nu-l va ajunge
Sper.

Vădit

Ce-ai da în schimbul
Unui dram
De fericire?

Când crezi
Că anii grei
Ce-i porți în spate

În loc ca-n suflet
Durerea cea fireasca
Să-ți aline

Îți aduc lacrimi,
Durere
Chin

Uite-te în sus
Împreunează mâinile
Și-adormi
Căci numai Crist
Poate să-ți dea
Ceva
Mai dulce ca morfina
Te-alină mama.

Vezi trandafirii?

Cunoști taina florilor?
Florari o cunosc
Cumva am descoperit-o și eu
Parțial
Nedormind

Nedormind aflii multe
Inclusiv
Taina trandafirilor

Și anume de ce
Unii se fac albi
Alții roșii
Galbeni
Sau roz

Când o descoperi
Să nu o spui.

Cantec de jale

“Mamă de ce m-ai lăsat?”

Zise orfanul.

Are un copil mic
Îi e frig
Nu a mâncat nimic
Și nici copilul
E iarnă
Bani de lemne nici nu are
Și singura căldura
I-o oferă
Astrul

Ieri
Un nene bine îmbrăcat
Ce pare-un domn gentil și educat
I-a înfruntat privirea
Și-n loc de bani
O ciocolată el i-a dat

A tresărit copilul trist
Să o mănânce
I-a dat-o toată
Si s-a săturat

Știi ce-am auzit
De omu' acela?
Ce mulți îl cred nebun

Că scrie cărți
Și scrie și poeme
Și că mai are un suflet bun

Toți îl înjură
Mai bine spus
Îl înjurau
Acum se tem
Și el nu știe de ură
Așa cred mama că acel om
Deși n-a știut și nu știe de ură
Ajunge-n scaunul împăărătesc.

Rece

M-am adăpat la un izvor rece
Și era vară
Pădurea străjuia
În jurul meu
În locul meu
Nu-mi era frică de nimic
Eram doar eu și el
Izvorul rece
Apă pură
Cristalină

Acum am căutat izvorul
Din pădure cea de brazi
Și nu mai e

Și beam ca ciuta
Apa aia rece
Mă înviora.

Urâta

Și parcă ce-i păcat să fii frumoasă pe-astă lume?

Că-n ochi stă frumusețea toată

De o vei lua

Te duci și fugi cu ea în lume

Și lumea toată e a ta

Însă urâtul om

La om frumos se-adapă

În ochi vezi suflet cristalin

Și-n ochi vezi fericirea toată

Da'n gură vorbă amară de pelin

Se spune că sufletul unui om

Îl poți vede în ochii lui mereu

Și de-s frumoși

E sufletul frumos

Și de-s urâți

Nu-i omul bun în el

De ochii lumii el

Pe toate le face

Omul urât

Femeia cea urâtă

Nu-i pentru nimeni chiar un țel

Dar întâmplarea face c-am trezit

În ochii unui suflet trecător

O frumusețe nouă într-a ei privire
Spre mine s-a aprins acel călcâi

Și-am transformat privirea cea greoaie și diformă
Într-o privire lină și frumoasă
Și uneori chiar drăgăstoasă.
Păcat de suflet, doar de el

Nu mi-e rușine am iubit urâtă
Am încălzit cu mine
Al ei sine
Am ridicat-o până-n ceruri sus
Dar ea, s-a dus

Învățăminte-am tras din treaba asta
Că nu mai trebuie ca să privesc
Să înflăcărez cu dragostea mea pură
Cam niciun ochi mai femeiesc

Nu zic o fi odata-n viață,
Ca orice om pe treaba lui,
Să încălzeasca un rece suflet
Și-apoi el să devina-al nimănu

Cu sacrificiul propriei fericiri
Am încălzit eu suflete mereu.
Din asta, doar din asta m-am hrănit
Crezând că e chiar sufletul meu

Nu mi-a plăcut a ştii omu-n necaz
Era necazul lui era ca si al meu
Iar de am căzut si ma durea
Au invârtit cuţitu-n rana mea.

Cafea

Cafea târziu cam pe la unu noaptea
Ai să mă vezi ades că beau

Și chiar de ar fi să pic
Să-mi pice iarăși cordul
Voi bea, încă voi bea cafea

Căci dulce și amara această licoare
Ce vreau pe dată să o sorb
Mă ține viu
Mă face tare
Și mi-e muză

Au încercat mai mulți ca să mă scape
De patima iubirii de cafea
Un om bătran mi-a zis
Însă cu lacrimi
“Băiete, tu ia și bea cafea!”

Știi ce mi-a spus
Chiar și un preot?
Țigara și tutunul
Să nu-l las.

Nimicul

Par ieftine ale noastre versuri
Celor ce scriu din interese
Că interesul meu e numai
În tine
Și fericirea voi țese

Cum am intrat pe lume gol
Așa voi vrea eu ca să plec
Că decorații, și bani mulți pe dată
Le-aș da
Să mai trăiască mama mea
Dar știu de-apururi
Ea de nu-i aici
Din ceruri
Ea veghează
Tot mereu
Trăi-va, trăi-voi
Mereu.

Cu suflet blând

Am văzut un suflet blând
Pentru că știu
A cunoaște sufletul unui om
Ce cară o povară grea
Povara bătrâneților
A durerilor
A răbdării cumplite
Cum spunea o dată cineva
Demult
Un om blând
Cătrănit
Bătut
Înjosit
Învingător însă
În jocul vieții
Un om pur
În cel mai deplin sens al cuvântului
Venea spre mine
Și mă gândeam
Că va veni
Candva și nu va fi
Ghicește tu
Cine-i acela
Deși mi-i sufletul pustiu
De false mângâieri
De-i ea și eu vreau ca să fiu
Să-i simt a ei dureri
Căci eu de mic am învățat

Să port și-a altui altui cruce
Aș duce-o mama și pe-a ta
Dar nu te duce.

Soldatul (eroilor necunoscuți)

Vrednic neam născu împăratul durerii vitrege
Traian

Din sufletul viu curg arme vâlvoi de-al tău sânge
Și noi

Cad pajuri, cad veri, cad arme străine la noi și acum pe
pământ.

Tot noi, tot vom fi, tot limba română vorbi-vom
De-a pururi aci

Văd vredinc soldatul ce știe să-n dure și scrie poeme-n
tranșeu

Văd gloanțe și arme, soldați ce ne apără țara de nații
străine

Sădi-vor pământul și gloanțe prin veacuri
Pământ, va ieși la iveală

Aici murit-a al meu unchi, și bunic, și mătușe
Aici m-am născut

Dușmanul înconjoară și pradă tot satul
Îl cânt, și e cânt

Că nu-i nimic mai curat și mai sfânt
Ca soldatul

El rabdă cumplite dureri și bătaie de joc și ia ordin
S-atace dusmanul să lupte mereu
Și tace

Peste el acum...doar asfaltul
Câți oare murit-au aici ca tânjind să ne apere țara
Acum înțeleg și de ce
Aprind când aprind lumânarea

Vedea-voi, simți-voi sub talpa mea crunt
Vreun mort pentru țara.

Simți-voi păgânul și osul păgân
Sub ogoară

Nu sunt străin de nația mea
Și multi au murit aici pentru ea

Văd oase când săp-adânc brazda
Văd gloanțe muniție grea

Nu-i colonel sau sau chiar mai major
Mai mare și mai sfânt decât cerul

Nu-i suflet mai blând ce-și duce înlesind iar asaltul
Decât e soldatul

Nu luptă de fel pentru el
Nu vrea gradul

Atât își apără țara bunici la fel

Pe mama și frații și satul

Mă-clin în fața ta brazdate cer
Trăește Domnul Soldatul

S-a întors curând el de pe front
S-a întors cu tot cu armă

Și s-a întors
Și l-au văzut
Din depărtare

În raniță ascuns avea
Pentru ai lui
O floare.

Cuvânt

Am învățat demult
Cât de important
E cuvântul
Cu el ierți
Cu el pedepsești
Cu el faci să sufere un om
Sau îi alini durerea

Cuvântul însă
Are favoriți
Și nu oricui îi dat
Sa-l stăpânească
Să scrie
Si să vorbească
Cu putere.

Credința

Am găsit limanul
Lasă-mi tristețea
Lasă-mi-o te rog

Să nu fiu gol
Căci de voi fi
Pe dinăuntru
Ochii îmi vor fi goi
Sadici și voi, nu de mărgele
Când eu nu simt așa

M-am rugat
Am împreunat mâinile
Și Domnul m-a alinat
De parcă aș fi luat
Cel mai scump medicament

Numai în el
Și nu în om
Mi-e nădejdea
Doar el nu mă va trăda
Pentru că
E singurul drept
E singurul
Care se ține de cuvânt.

Bun

Ce-i bun și rău în astă lume
Tu cam deloc
Nu cugeta

Ți-e sufletul amar în daruri
Mai bine tu deloc
Nu le mai da

Și de vei crede că odată
Veni-va un sfârșit
În locul tău

Tu crede că sfârșitul cela
Va fi al meu
dar și al tau

Nu cugeta la ce e bine și ce nu
Când plâng copiii de foame-n vestiar
Există filosofi pe lume
Ce au cunoaștere și dar

Așa că ce e bine să nu cugeți
Că are cine-o face-n locul tău
Doar tu ferică fă pe alții
Nu trebuie sa stii anume
Ce-i bine
Si ce-i rău
De faci fericită o lume

Dulce

Dulce-i Doamne
Dragostea
Dulci sunt și buzele ei
Dulce și ca de flori zeamă e
Privirea ce mă chemă

În pat
Și-n orice caz
Nu să ne odihnim

De-ar fi știut marele poet
Că nu în singurătate
Găsești dulceața,
Că dulceața n-o poti birui
Ca sufletul
Ca de cerneală
Rămâne pătat
După o iubire.
N-ar fi murit
În casa
De nebuni

Dar el își căuta
Iubirea în himere scrise
Și nu în carne
Veșnic vie
Ademenitor

O învălui-n mister

Chiar dinainte
Și muza era-minte

Doar la el

Dar nu sunt eu ca el
Căci eu ce scriu
E despre ce-a fost mai înainte
Și nici ca cel ce
E nepereche
Nu voi putea să fiu

Cuvintele care-mi curg râu
Dintr-un preaplin de sentimente
Dulce
Ale ei buze
A ei privire
Foc văzu-i
Și m-am temut să o refuz
A ne iubi
Cu patimă.

Mi-e limpede

Nu vreau
Ca să mă laud
Își scria poetul
Un vers ce nu-l crezuse

Dragă inima
Însă cum trece vremea
Pe rând încet crezuse
Și ea

Că tot ce-i sta în cale
Nu era om
Nici câine
Nici pustie
Era doar al său spirit
Privind către apus

În temeri multe
Nedumeriri o droaie
Gândi al nostru tânăr
Cu suflet veșnic pur
Ce-i fuse dat
Așa,
Ca veșnic să fie
În temeri și iubire
Las marea să învie

Nedumeriri o droaie

O droaie de catrene
De aia scrie veșnic

Tot viața-i un poem
De aceea poezia
Nu e decât un mijloc
Și seamănă cu-n tren

Or dacă vrei băiete
Ce-am scris ca să traiești
De vrei intensitatea
Și viața ce-o descriu
Te du în lumea mare
lubește
Drag poete
În viață
Nu-i târziu.

Lasă arma jos

Tremur
Am frisoane și tremuri
E ora 11:30
E Duminică

Arma mea e departe
Mă cheamă

Mi-e frig
Sau așa cel puțin resimt

Nu-i sevrăj
Că nu am de la ce

N-am mâncat mai nimic
Pentru că
Tremur
Ieri am luat paracetamol
Unde-i arma mea?

Vei reuși

Durerea
Nu se cere-a fi trăită

Și chiar când simți că nu mai poți
Mai fă un pas

Și de-a fi lumea asta toată
Împotriva ta
Pentru ce știi
Pentru ce vrei,
Mai fă un pas

Mi-aduc aminte acum
Nu mai puteam să merg
Să mă ridic de jos
Acolo
Credeam c-am să rămân

Vlăguit
De tot
Stors de toate energiile
Aproape mort.
Și-am poruncit proprii inimi
Să înceapă iar să bată
Și-am mai facut un pas

Eram disperat
Moralul

Nu la pamant ci sub
Părăsit de familia
Pe care am apărat-o cu preț de sânge
Părăsit de toți

Și-am mai facut un pas

Când aversiunea o simțeam din partea tuturor
Când eram nemâncat
Și nimănui nu-i păsa de mine
Și nu mă alina
Măcar cu vorba bună
Am mai făcut un pas

Când tot ce mai aveam era nimicul
Am mai făcut un pas
De aceea dragă cititor îți spun
Că fără el
Fără-acel pas
Aș fi murit
N-aș fi trăit defel
Eram azi ras
Crede tu ce vrei
Despre oricine
Și despre mine
Că sunt și rău și laș
Eu stiu
Am mai facut un pas

De-aceea când ți-e greu
Și nimeni

Nu ți-alături

Când nu ai bani
N-ai ce mânca
Nu ai serviciu
Și-ai datorii
Mai fă un pas

Gasește tu puterea
Gasește-ti scopul propriu
de-a trăi
Sau poate nu
Oricum ar fi
Mai fă un pas

Și vei descoperi
Curând
Că timpul trece

În noapte sau
Chiar într-o zi
Că viața-i dulce

Mai fă un pas

Oricât de greu ar fi
Sau ți-ar părea
Că e
Fă tu cum poți
Fă tu cum știi
Dar fă un pas

Că pas cu pas
Se-adună
Pe cărarea vieții
Și te trezești chiar la sfârșit
Că tot ce-ai vrut
Și ce-ai dorit
S-a împlinit.

Noapte

Știi care mi-e biroul
Acum
De unde scriu eu asta
Acest poem?

E patul care
M-a adus
Pân' la extrem.
Pe el am și iubit
Am și zăcut
Bolnav
Stând langă moarte
Nu m-a răpus
Pe patul ăsta
Ce-am compus
Chiar și în noapte.

E patul care când frumos
Îl aranjez
Voi aștepta zâmbind
Să mor
La batrânețe
Știind că am purtat un dor
Ce nimeni pe-astă lume
Nu-l poate confisca
E dorul de Olimp
Ce vine la final

Să nu fi trist nepoate
Când ortul o să dau
Când mâinile împreun
Ci să-mi îmi privești doar ochii
Cei fericiți de-a pururi.

Să știi că nu cu trupul
M-oi duce eu în cer
Nu-l pot căra cu mine
E greu
E prea mizer

Dar suflul cela
Ce-l vei vedea ieșind din mine
Să știi tu drag' băiete
Avea-va grijă de tine

Să știi că acel suflu
El vine doar de sus
Te vei uita împrejur
Și vei vedea că nu-s

Te bucură tu după
Tu doliu să nu-mi ții,
Că viața asta după
E tot pentru a trai.

Patul cu gratii albe

Eram nimic
Un nimic în formare
Când peste ani am văzut,
Am visat,
Mi-am adus aminte
Un lucru.
Era
Sau se făcea
Că era
Un pat
Alb
Cu gratii albe.
Să fi fost eu la maternitate?
Și de ce îmi aduc aminte?
Pentru că nu aveam niciun an
Ce memorie să am?
O fi fotografică?
Vizuală?
Cine sunt eu?
Revin.
Și văd așa
O femeie
Îmbrăcată în alb
Care se apleacă peste mine
Mă privea
Apoi a schimbat câteva cuvinte
Și a plecat
Apoi nimic.

Copilăria

Eu nu am crezut matur fiind

Că ea

Copilăria

Poate fi frumoasă

Cum vine asta?

Ei bine

Încearcă să te gândești

Cu sufletul

Poți fi

Copil cât vrei

Și-atunci

E mai frumos

E sufletul cald

Ești blând cu oameni răi

De soi

Și chiar cu proști.

Îi înțelegi pe toți

A lor durere

Să ai și fii

Încă nepoti

Să fii încă copil

E clar avere.

Lasă

Din greșeli învață omul
Și pe multe le regretă
Și așa ajunge mare
Tot greșind mereu

Învățând apoi el omul
Că nu-i bine să greșești
Altă data știe
Ce e bine și ce nu

Ce-i mai bun pe lume
Și ce omul însuși vrea
E ca fericirea lui să fie
Fericirea altcuiva

Însă trece timpul, grâna,
Omul se dezmeticește
Ca ea fericirea toată
E a celui ce împărțește

Din acest motiv îți zic
Ca unui frate de-al meu
Nu fă trist pe nimeni astăzi
Și vei ferici mereu.

Plâng dar nu eu

Plâng
Dar nu eu
E sufletul meu
E inima mea

Tu nu stii
Când vei fi
Aievea pe-aci
Ca sângele curs
Din inima mea
Va roi

Și inima plânge
Și clopote bat
Dar nu tristă
Când ea
Nu va știi
Că tu
Nu vei fi

Văd sânge în ochi
Și ea și deși,
Ea nu plange

Mai lasă o zi
Mai lasă un an
Nu o frânge.
Pe inima mea

Trăi-voi mereu
Voi fi sânge

Că sângele curs
În van nu a mers
A strigat
El pădurea

Și ciutele tot
M-au iubit
Când am fost
Doar ele îmi
Sunt
Frați de sânge

Nu plânge mereu
Mai varsă un bol
Din lacrima ta
Mai lasă o zi
Mai lasă un an
Nu mai plange!

Iubite-i mele surori

Noi ne știm
Noi trăim
Astă viață
Ți-am fost eu
Mi-ai fost tu
Drept povață

Am trăit
Noi mereu
Năzuind
În mai bine

N-am crezut
Și nici tu
Va fi bine!

La prășit

Era arșiță
Noi prășeam

Rodea
El pamantul

Îl chemam

Ne chema iar huma
S-o lucrăm.
Plâng copii
Vor hrană
Noi muncim pământul

A fost greu bunica
Tu te-ai dus
Ne-ai lăsat pe noi
Către apus

Nu-ndrăzneau să spun
Că mă doare
Nu-ndrăzneau să spun că mi-e sete
Mi-e foame.
Eram cinci
Și ogorul
Lucram.
Era mare
Și sfânt

Era rodul.

Din mâna mea eu mâncam
Copil de-o șchioapă
Și fiind mic
Și ei mai mari
Adesea-i întreceam
La sapă

A venit toamna
Am scos rodul.

Bunica
Acum mergi
Te uită
Buruiene
M-am apucat de scris
Și m-am domnit
Țăranii l-au pârlit
Sperând să crească
Un rod maine
Mai bun
Acum doar la mormântul tău
Mai smulg eu buruiene.
Îs trist și singur
Doar al tău
Și nu îmi este lene.
Că din pământ tot omul e
Un boț de hum
Și pâinea alba, neagră sau cum o fi
E cea mai bună.

Bradul, muntele

Săracul tata
Când eram copil
Ne aducea câte un brad
În fiecare an

Și ne bucuram
Și mă bucuram.

Mai târziu
Am mers eu
Să văd bradul,
Să alerg urcând
Muntele
În pădure
Și m-am relaxat

Asta e tot ce-mi doream
Și nu mi se permitea
Să văd dealul
Muntele
Să alerg
Să văd bradul.

Roșiatic

În fața mea stă dealul roșiatic
Ce muntele mai jos
Îl dă

E vară secetă la munte
Și bătrânii se roagă Domnului să plouă
Să avem roadă
Să nu murim.

Ne ține a lor rugă
Deși nu vrem să știm
Că tot bătrâni-ndură
Luxul ce-l trăim

Avem de toate
Apă
Pâine

Însă mai multe vrem
Străbuna de mânca
O mică ceapă
Și-un colț uscat de pâine
Ea după astă masă copioasă
Făcea o rugăciune.

La modă

Tu crezi că eu nu știu
Că poate nu-s la modă
Cu al meu vers?

Crezi tu că înșir cuvinte aiurea
Ce poate pentru alții
N-au niciun sens?

E logică
Murdară?

E o largă gamă
De idei
Doar pentru a umple pagini
Și-a mă numi poet?

Mai bine-mi pun sufletul
Pe foaie
Și vi-l dau vouă
Luați-l.

Mașina roșie

Era odată
Un om
Între două vârste
Cu o mașină roșie
Și veche
Mergând
Pe drum
Era poet
Mașina era veche
Dar bine întreținută
Cafeaua îi curgea pe păr.

Oameni

Oamenii
În marea lor majoritate
Sunt animale
Mamă.
Oamenii
Duși peste limită
Și care au trait
Îmi seamnă
Și sunt rari
Și nu vreau flori
Că știu
Și acel limbaj
De jos
De-acolo am pornit
Cine sunt eu?
Cum mă vezi?
Oricine
Despre care
Ai auzit
Dar dacă m-ai lăsa pe mine să
Îți spun
Într-un cuvânt
Ți-aș spune Că-s cristal
Ce are-n piept
Un diamant.

Din bunătate lor

Strămoșii ne-au lăsat
Din bunătatea lor
O umbra de conștiință
Măcar pentru a plânge
Din când în când
Ce nu e în firea
Noastră

Ce omul rău
Din rău se face
Scrum
Și apoi
O mare el devine
Un vuiet
Cristal curat
Și crin
Și pur
Și sânge.

Că lacrima curăță tot
Plângând
Vei fi curată

Și de-a putut
Tâlhar și hoț
Putea-va lumea toată.

Nu cred

-Ne jucăm?

-Unde am ascuns-o?

-În pod.

-Nu cred.

-Caută!

-Până la cât să număr?

-Până ce mă voi ascunde și nu mă vei mai găsi.

-Nu cred.

-Nu crede!

-Până când să te aștept?

-Numără!

-Până la cât poți număra?

-Până la o sută

-Nu cred!

-Mă tachinezi?

-Pentru că nu crezi?

-Ce?

-Că eu sunt tu?

-Așadar mă iubești?

-Nu cred!

Și el îi dădu o floare albastră

O albăstrea

Și ea

Draga de ea

A început să creadă.

Haștag

Tu chiar nu simți
Durerea ce o port în mine?

Mă voi crea
Și mă voi face fier

Cu mâna mea
Cum ați lăsat
Să fiu condus

Și aprig la mânie
Și bătut
Și înjurat
Veți fi nebunilor
Că toate se întorc
Tu chiar nu vrei
Nu știi
Că doare
Că și eu sunt om
Și că mă doare
Tare
Și plâng?

Arial

Am scris
Cu acest font
O carte
Despre mine
S-au întristat
Eu însă tot scriam
Și s-au făcut din șoareci albi - pisici

Și s-au vopsit în van
Dar oare cine la creat?
Că parcă-i dracul
Și îi curat
Și când îl văd
Nu pot să dorm
Un drac curat.

Deși e foaia goală
Și trebuie să scriu
Tot "dracul" mă ajută
Și scriu
Și e târziu.

Fără sentimente

Ați făcut
Tot ce va stat în putință
Să faceți rău
Să suferă
Acel nătâng
Ce rău el va făcut?

El însă s-a trezit
Și a plecat
Va părăsit

El însuși e acum ca voi
Nu are milă

Dar el e alb
E ca de fier
De tare.

Cravata mea de pionier

Era prin anii '89
Mergeam la grădiniță
Și mi-am uitat
Cravata cu năsturel
De pionier

M-a cam certat educatoarea
Mi-a zis s-o port a doua zi

A doua zi însă
Văzusem la un televizor
Alb-negru
Pe Ceaușescu
Zăcând

Au urmat apoi perioade bune
Cu ciungă
De-aia din străini

Acum toți stau în rate
Și frig
Și n-au de muncă

Însă ca prin vis
Mi-aduc aminte
De cravata mea de pionier.

Limba lui Molier

Limba asta dulce
Limba asta moale
Și în continua transformare
A lui Molier

Mă face să o vreau
Să o vorbesc
Și o vorbesc
Cu străini
Franțuji

Dar nu e limba cea
Ce-o trebuie s-o știi
Ca să trăiești
Ce trăiesc ei
Să simți ce
Simt ei

La fel și a noastră limbă
Ce-i șirag

Nu e deajuns
S-o știi
Să o vorbești
Să simți ce trebuie din ea
Ești nevoit
A fi roman
La fel

Și limba ce-o vorbesc
Ai noștrii prieteni
Din depărtări
E dulce grai
Latin

Tot ce-i mai dulce
Însă
E ceea ce-i comun
E dragostea
E pâinea
E foamea
E tristețea

Nevoia de-a
Iubi

De-ar fi să vii
Aș tace mâlc
Dar n-ai să vi
Că știi
Că tu la fel
Vei tăcea.

Am ars

Am ars la propriu în gând
Dar numai
În al meu gând

Doar am simțit că ard
Era însă atât de real

Că nu-i doresc nimănui
Să ardă
De viu

Ce mi-ar păsa
La fel cum
Nimănui nu-i pasă

E patul gol
Dă-mi arma
Că nu mă împușc
Cu ea

Vreau doar să trag
Să-nfig un glonte
În cel
Ce-mi calcă
Bunicul în picioare
Și nimănui nu-i milă.

Cerul

Cerul albastru
Îl văd când ochii deschid
Sunt doar un copil eu acum
Și iarba îi moale și-n gând

E vacanța de vară
Tot tremur
Că ea iar mă vrea lângă ea

Credeam că vom fi împreună
Și ea credea, doar credea

Nu crede ce moșii îți spun
De-or avea ei părul alb

Când dragostea-i scumpă
Mai scumpă
Iubirea și draga e ce am
Mai sfânt

Au fost și ei tineri
Au uitat?

Încrustată în colțuri de piatră
Purtată de mare de vânt
Răbdarea.

Răbdarea

Era o dată
Un om
Ca mine
Și ca tine
Ce îl durea de se-nțepa
Și toată lumea îl bătea
Îl înjura
Se comporta urât cu el
Și chiar de nu
Pe-ascuns
Ei îl urau.
Acel om nu avusese el vreo vină

Decât că s-a născut
Și el răbdă o zi
Răbda pe-a doua
A mia
Răbdă
Și suspină
Și ani de-arândul
A răbdat
Până a înnebunit

Și rându-l le-a venit
La cei
Cel chinuiau

La fel cum nervii și-i varsă

Un vânt
Pe un umil ram
La fel ea lumea toată
Găsește câte un om
Apoi
Îl apasă

Nu-ți bate joc străine
De-un om nenorocit
Căci nu se știe
Când
Și cum va fi sortit.
Și-a revenit.

Om bogat

Om bogat
Nu este pe acest pământ
Și tot ce sufletul îți poate umple
E un nobil sentiment
Căci bogăția toată
Nu poate cumpăra
O clipă
O minune
-Dar fapta poate?
-Da!

Cu faptele
Cu jalea
Îți cumperi al tău cer
Că bogăția toată
Și că bogății pier

S-a plictisit de el însuși
Dușmanul
Și vede că tot e în van
Miroase a pieire
Și rage ca vaca în lan.

Mai lasă o zi să-și revină
Sa vadă că rău a făcut
Că nu ai avut nicio vină
Că tu ai răbdat ai tăcut

Degeaba a lovit el în tine
Cătând și văzând tot în rău
Mai rabdă-l străine odată
Căci când se va trezi
Va fi târziu

Și-i va cuprinde disperarea.
Venită din conștiința comună
Căci sunt și bătrâni de aceia
Ce numai prostii ei vorbesc

Ce dau din cap înțelept
Albeța părului
E momeala
Cu care suflete pure
Ei pervertesc.

Mai pot odată

Samson
Tăcea
Fiind trădat
De o femeie

Toți dușamii
Au murit
La ei în glie

Și și-a spus
Legat el fiind
Încă data

Și un braț și-a încordat
Și c-o ultimă suflare
Toți dușmanii
Și-a luat

Și-au plecat în depărtare
Într-o depărtare tristă
Ce noi îi spunem altă lume
Și au murit atunci cu toții

Și a rămas și al său nume
Tot la fel și eu de voi fi
Înconjurat de dușman
Voi face la fel ca Samson
Și nu voi muri în van

Ea

În ochii tuturor eu caut
Pe-ai tăi ca să-i privesc

Umbla-voi lumea toată
Doar-doar am să-i găsesc

Și am făcut eu numai
Cum însumi îmi spuse-i

A străbătut ea lumea toată
Și-ai vrut a mai trăi

Că ți-a plăcut această joacă
Ca tu să te ascunzi

Începe și mie să-mi placă
Deși până ieri...

Lașul

Lașul crede bine că
De s-apucă de sărit
Tre' s-o țină toată vara
Numai într-un primentit

Lașul crede că
Dacă face el un pas
Trebuie umblată lumea
Chiar și într-un singur ceas

Lașul de orice se teme
Și-are gânduri chiar ascunse
Și nu dintr-acele bune
Ci de cele ce sunt unse

Lașul îți dorește răul
Chiar vorbind rânzând cu tine
Lașul vede-ntoate hăul
Și niciodată nu-l ține

Din acest motiv nepoate
Nu te încurca cu lași
Și de-i avea lângă tine
Zi-le ca să facă pași.

Dimineață

Cafea pe păr
Ochi împăienjăniți

Haine murdare
Paracetamol
Și frig

Hârtii
Colaje

Timbre a unor scrisori netrimise
Dezamăgire
Goliciune
Geam închis

Aș da orice pentru un gram de durere
Zise ea.

O vreau

Nu pot să nu amestec treaba cu plăcerea

Și-o vreau

Deși-mi aduce mângâierea

Și vreau asta

E blondă un și un pic roșcată

Va fi a mea.

Şoricelul

Pe un pat
Sta o pisică

Era plânsă
Era mică

Lângă pat
Un şoricel

Şi fricos
Şi vai de el

Pisicii i se făcu milă
Refuză
Ca să-l mănânce

Însă vru doar să se joace
Şi ea îl scăpă pe gât

Tot așa și eu cu tine
Chiar de nu gândim la fel
Tot la pat cam se ajunge
Şi la același portofel.

X

Zece luam la mate
De aș fi știut
Că unu plus una
Este de crezut

Așa c-am luat nouă
Nimeni nu credea
Când crezut-am toată lumea
Că a mea e și
A ta
Două depărtări
Sunt
Între noi
Cei doi

Ca încurajare
Am luat și un cinci
Cinci e ora-acuma
Paștele-i pe cinci

Toate aste cifre
Le-nvață a iubi
Că drum bun
În viață
Ele ți-or găti
Greu poate părea
Lung a-ți bate capul
Tu nu dispera

Nu-ți întoarce capul
Căci știind socoata
Chiar de-ascuți manele
Nu e lucru rău
Proastele-s tot ele

Cifrele aiurea
Par des înșirate
Nu-nțelegi nimica
Și nu-ți place mate?

Află că atuncea
Când îți va fi greu
Te întorci la mate
Și-n gând la liceu

Chiar de nu iei zece
Rând la rând pe rând
Școala ți-e utilă
Schimbă al tău gând
Și te face tare
Și de neînvinș
Tu termină școala
Zece ți-am promis
Chiar și la algebră
Bine de înveți
Vei ajunge mare
Și un om de frunte
Frate, fii isteț!

Vei avea bani mulți

Și femei frumoase
Dacă-n veți tu bine
Bine să ascuți
Și știi
Să ascuți.

Sentimente

Doar un cuvânt
Îți zise ea
Retipărim
Coperta
E debutant?
E prea pârlit!
“De unde venim?”
Gauguin se întreb[
Și-apoi vru să se-omoare
Cald pe insula
Pustiu
Și-i așa bine
Tu ce simți?

Am găsit-o pe Maria

Dragă prietene
Știu că îți e greu
Mai ales în această perioadă.
Am o veste bună pentru tine

Ceea ce căutai tu
Adică pe iubita ta Maria
Am găsit-o

Și știu cum poți ajunge ușor la ea.
Chiar dacă ești ocupat cu serviciul

Du-te la femeia din colt
De la băcănie
Ai scris doar poeme pentru ea
E grasă
Are varice
Coșuri pe față
Și fără dinți
Ochelarii nu-i mai sunt buni
Și privește încrucișat
ea e Maria
Ce pe care o căutai

Mă mir că nu ai știut că ea este
I-ai dedicat un volum întreg
Ia-o! Îți aparține acum! Maria e a ta.
Eu mă mulțumesc
Cu Katrina

Are cele mai suave buze
Un corp de zână greacă
Un păr blond pe care
Îl poartă cârlionțat
Și multă dragoste de oferit
Unde mai pui că e bogată de acasă
O mai vrei pe Maria mea?

Condeiu!

Erau ceasurile două
Când eu m-am urcat în tren
Fără să vreau însă
Nu știam că scriu catren
Lumea toată se mira
Cum se miră și acuma
Cum de dracu n-am murit

Chiar acum eu mă gândesc
Poate altu-nl ocul meu

Vesel va păși pe-aici
Într-un pas deloc firesc
Tot gândind ce crede altul
Despre altul nefiresc

Și tot vrând să par al firii
Nu fac de rușine neam
Eu am apucat condeiu!
Și l-am agățat în ram

Vântul a bătut cam tare
Și a căzut al meu stilou

Că sunt fiul tastaturii
Și în locul lui sunt eu

O vorbă fără sens
Un pas grăbit

Un scuturat din cap
Pribeag
Pe astă lume

Ca pat având o ladă
Ca pernă un bolovan

El a murit ca sfânt
Că el nu e de neam

Când neamurile toate
Vor crede c-am murit

Eu voi sorbi cocktailul
Ca înger pustiit
Și plin voi fi de viață
Înfipt adânc
Pământ

Eu voi iubi femeie
De-mi pui arma la cap
Și de-o încarci totuna
Că mie astea-mi plac

Distrugeți mitul ăla
Că e femeia rea
Că-nșeală
Că-i aievea
Și încă altceva

Femeia cea din lume
Oricât ar fi de tristă
Și poate ne-aranjată
Ea nu e un Crist, e Cristă
Că naștere va da
Pe rând la pruncii mei

Într-un cuvânt acum
De-ași sta s-o definesc

Femeia-i cea mai sfântă
Din tot ce e lumesc.

E dragoste firescă

E dragoste firească când cred

Ce cred că tu n-ai încercat

Și de așa ar fi

Tu ai plecat

Luând în pălmi

Trecutul

Acum cred eu

Tu suferi

Că ce-am droit

Ca eu

De-abia acum descoperit

Ai cam văzut

Că gândul

Îmi era mereu curat

Acum a ta conștiință

Te-a călcat

Trecut-au multe

Femei

La mine prin divan

Te-am așteptat în rânduri

Te mai aștept un an

Dar anul cela parcă

Mereu am zis așa

S-a prefăcut în pulberi
Și-mi văd de viața mea

Să nu-mi voiești
Aproape
Ca să-mi fi
Din nou
Deși vei vrea

Ca să nu vreau la rându-mi
Din nou să fii a mea.

M-ar fi înțeleș

Chopin cade
Cu degetele pe clape
În căști

El, Chopin
E singurul care
M-ar fi înțeleș

Ai încercat,
A lui
Operă
S-o ascultți
În noapte
Târziu?

Ți se face părul măciucă
Și nu poți
Te îngrozești
Polonul Chopin.

